

Barbora Volková, 11 let (práce vznikla v roce 2022)

II. kategorie

Vycvičení trpaslíci

Jednou šel Honza do školy a neměl domácí úkol. To mu nevadilo, vlastně to udělal schválně. Ale kdybyste se podívali do Honzovy žákovské knížky, uvidíte samé jedničky a pochvaly. Asi si říkáte: “Vždyť nemá domácí úkol, to si všechno zkazí, bude mít poznámku. Jak to?” Ale tak to není!!! Honza si našel trpaslíka.

Protože jste ještě asi nikdy žádného nepotkali, nějakého vám popíšu.

Trpaslík je tak strašně malý, že ho málokdo vidí. Na hlavě má vysokou tvarovací čepici s malinkou bambulí. Abychom nezapomněli, oblečen je často do červeného, žlutého nebo zeleného trička a vždycky má modré nebo zelené kalhoty.

Trpaslíků je mnoho druhů. Třeba zahradní, polní, obecní, domácí, ale také školní. Podle jména má trpaslík schopnosti. Každý trpaslík žije, kde chce, ale školní musí žít ve školní lavici a přemístit se může, jen když jeho lavice jde do šrotu. Když trpaslíkům někdo otočí malinkou bambulkou, musí ho poslouchat. A to přesně udělal Honza trpaslíkovi, kterého našel v lavici. Ten teď za něj musí psát domácí úkoly, zápisy, dokonce i písemky. Kdyby to někdo věděl, řekl by: “To není fér! Já chci taky trpaslíka, aby mi psal úkoly.” Proto to nikomu neřekl.

Když Honza došel do školy, všichni k němu přiběhli: “Honzo, máš domácí úkol? On je hrozně těžký.” Honza hnedka nalistoval domácí úkol a všem ukázal, že ho nemá. “Teď si běžte po svých, já to potřebuju vypočítat,” odehnal své spolužáky. Sešit vložil do lavice a za chvíli ho vyndal. Úkol byl celý hotový. Poté všechny zavolal: “Už ho mám! Když ho mám já a zvládl jsem ho, tak to určitě všichni zvládnete také. Takže kšá, kšá, lenoši! Běžte počítat.” V duchu si ale říkal, že to určitě nezvládnou. Už taky víte, proč ho nikdo nemá rád.

Paní učitelce se to nezdálo, a tak nachystala plán. A protože to byla chytrá, velmi chytrá, paní učitelka, uspořádala závody, kdo bude mít příklady vypočítané rychleji než ona. Soutěžit začal jako první Honza. Paní učitelka pořádně dávala pozor, co Honza dělá. Při každém příkladu dával sešit do lavice a to samozřejmě bylo paní učitelce divné. “Tak už je konec hodiny, zítra se budeme přesazovat,” ohlásila dětem, když zazvonilo. Všichni se rozveselili, ale Honza ne. Jak přemístí lavici, ve které bydlí trpaslík, aby ho nikdo neviděl?! To sám nevěděl.

Další den Honza přišel do školy a úplně zapomněl na přesazování. Paní učitelka ho hnedka dala do první lavice a na jeho místo posadila hloupého Ludvíka. Honza se nemohl dočkat konce hodiny. Pořád se ohlížel na Ludvíka, co právě dělá. Báł se o svého trpaslíka.

“Crrrr...,” ozval se zrezivělý zvonek a Honza se hnedka odlepil ze židle a běžel k Ludvíkovi. Chtěl vyměnit lavice. Ale Ludvík začal křičet, paní učitelka se vrátila do třídy a dala Honzovi poznámku. Stěhování lavic výslovně zakázala.

Honza si tedy musel začít všechno psát sám. I bez trpasličí pomoci měl samé jedničky, byl hodně chytrý.

Ludvík si dal do lavice své učebnice i sešit s domácím úkolem. První jeho překvapení bylo, že úkol, který neudělal, byl další den hotový. A tak Ludvík dostával samé jedničky, ani nevěděl proč. A když si sedl do lavice někdo jiný, bylo to úplně stejné jako s Ludvíkem.

Paní učitelce časem došlo, že za to může lavice a odnesla ji k panu školníkovi, aby ji spravil. Ten se samozřejmě vztekal, že má strašně práce: “Musím natřít učitelkou židli, obrousit vázu, vyrobit stojan na vánoční stromeček, natřít stěny na záchodech, zatlouct hřebíček na obraz, odvézt keramickou hlínu do výtvarné dílny, opravit deset židlí a ještě spoustu jiných věcí. Ta lavice vypadá úplně v pořádku. Nechte ji tady, až budu mít čas, prohlédnu ji.”

Ale čas neměl a tak tam ta lavice se skřítkem asi stojí dodnes. A nikdo neví, jestli ji školník vůbec někdy opraví.